

ΕΚ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΡΟΣΟΛΥΜΟΣ

(Μαιευτήρ — Γυναικολόγος)

ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΝ ὅτι ἔκ τῶν κλάδων τῆς ιατρικῆς ἡ Μαιευτικὴ ἐποίησατο καταπληκτικὰς προσόδους ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Pasteur καὶ τοῦ Lister, ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τούτεστι τῶν μικροβίων καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀντισηψίας καὶ ἀσηψίας, ἥτις, διὰ τῆς τελειοποιήσεως καὶ τῶν γειρουργικῶν ὀργάνων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἐνεθάρρυνε τὰ μεγαλοφυῖα πνεύματα νὰ ἐπιληφθῶσιν ἐγχειρήσεων πολυσχιδῶν καὶ πολυπλόκων καὶ νὰ ἐπιτελέσωσι θαύματα ἐπιτυχίας.

"Αλλοτε, ὁ «πρόωρος τοκετός», ὁ συνηθέστατα ἐπιβαλλόμενος ἐνεκα τῆς ἐπικινδύνου παρατάσεως τῆς κυήσεως, οὐ μόνον ἐθεωρεῖτο χίμαιρα ματαία, ἀλλ' εἶχε καταδικασθῆ ύπὸ τοῦ ιατρικοῦ κόσμου καὶ ἀναθεματισθῆ μάλιστα ύπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. 'Αλλὰ σήμερον αἱ αντισηπτικαὶ μέθοδοι, ἡ τελειότης τῶν ἐργαλείων, αἱ θερμοκοιτίδες, ἡ τεχνητὴ διατροφὴ τῶν ἐμβρύων, ἡ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τῆς κατασαρικῆς τομῆς ἐξαγωγὴ αὐτῶν, καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ θαυμάσιοι τελειοποιήσεις τῆς μαιευτικῆς περιώρισαν, κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικάς, τὴν θνησιμότητα τῶν μητέρων καὶ τῶν νεογνῶν ἀπὸ 80 τοῖς 0/0 εἰς 10 τοῖς 0/0 μόνον. "Αλλοτε ἡ γυνὴ ἔτρεμε διὰ τοὺς κινδύνους τῆς μητρότητος. Τηπήρχον δυστυχῆ πλάσματα, εἰς τὰ ὅποια, ἐνεκεν διαμαρτιῶν τοῦ σκελετοῦ καὶ δὴ τῆς πυέλου, δὲγ ἐπετρέ-

πετο τὸ θεῖον δῶρον τῆς μητρότητος. Ἀλλὰ σήμερον, διὰ τῶν καταπληκτικῶν ἐγγειώσεων καὶ μάλιστα τῶν τῆς συμφυσιοτομίας καὶ τῆς ἴσχιοτομίας οἱ κίνδυνοι καὶ αἱ καταστροφαὶ σχεδὸν ἔξελιπον. Ἡ Μαιευτικὴ πλησιάζει νὰ εἰπῃ τὴν τελευταίαν λέξιν : «πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ καταστῇ ἀφόβως μήτηρ».

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημόνων τῶν τιμώντων ἀληθῶς τὸν κλάδον τοῦτον, διαπρεπὴ κατέχει θέσιν ὁ εὐπαίδευτος μαιευτήρος — ίατρὸς κ. Ἀνδρέας Ροσόλυμος. Ἡ ἔξαιρετεικὴ ἴδιοφυΐα, μεθ' ἣς ἐπεδόθη εἰς τὴν μαιευτικήν, αἱ ἐμβριθεῖς σπουδαὶ, εἰς ἃς ἐνέκυψεν, ἡ μακρὰ ἀσκησις ἐν ταῖς κλινικαῖς τῆς Γαλλίας, ἡ ἀνωμολογημένη ἀσυνήθης δεξιότης του περὶ τὰς ἐγγειρήσεις, ἡ γοργὴ αντίληψις καὶ ἡ ἑτοιμότης, μεθ' ὧν ἐπιλαμβάνεται μετὰ τοῦ γχρακτηρίζοντος αὐτὸν Ἱεροῦ Κήλου πρὸς τὰ φιλάνθρωπα τῆς ἐπιστήμης καθήκοντα, δικαίως τὸν κατατάσσουσιν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ὁ κ. Ροσόλυμος, σπουδάζων ἔτι ἐν Παρισίοις, ἔνευ συστάσεων προσωπικῶν καὶ ἄλλων πλαγίων μέσων, τοσοῦτον ἔξειπμήθη ύπὸ τοῦ καθηγητοῦ Budin, τοῦ πατρίχρονού τούτου τῆς Μαιευτικῆς, ὥστε αὐθορμήτως οὗτος ὡνόμασε τὸν νεαρὸν ἔλληνα Moniteur τῆς κλινικῆς του. Ὁ ἐπίζηλος οὗτος τίτλος, ὡς γνωστόν, ἀπονέμεται μόνον εἰς ἐπιστήμονας ἐκτάκτου ἴδιοφυΐας καὶ ἐπιδόσεως. Παρ' αὐτῷ εἰργάσθη ὁ κ. Ροσόλυμος ἐπὶ διετίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἦν ὁ πρῶτος καὶ μόνος ἔλλην ὁ ἐκτελέσας ἐγγειρήσεις ἐν γχλλικῷ νοσοκομείῳ ἐνώπιον τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὅστις, ἐπισφραγίζων τὴν πρὸς αὐτὸν ἴδιαζουσαν ἐκτίμησιν, τὸν ὑπέδειξε καὶ ἐπρότεινεν ὡς μέλος τῆς «Société d' Obstétrique de France» καὶ τῆς «Société d' Obstétrique de Paris». Τὰς γυναικολογικὰς σπουδὰς του διήνυσεν ἐν τῇ κλινικῇ τοῦ Pozzi. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιφράγματος γυναικολόγος δὲν ἔθωάδυνε νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἀμείψῃ τὴν μοναδικὴν ικανότητα τοῦ κ. Ροσόλυμου, ἐπιτρέψκε αὐτῷ να παρακολουθήσῃ ἐπὶ ἔξχιμην τὴν ἴδιαιτέραν consultation τῆς κλινικῆς του· τιμήν, ἢτις ἀποδίδεται μόνον εἰς ἔξογου ἐπιδόσεως ἐπιστήμονας.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ διακεκριμένος μαιευτήρος, τοῦ ὁποίου τὰ σπάνια προσόντα καὶ τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχίας καὶ τὴν φιλάνθρωπον ἔξτραχησιν τοῦ ἔργου του παρακολουθεῖ σεμνυνομένη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία, παρ' ἡ τυγχάνει μέλος ἀγαπητὸν καὶ πολύτιμον. Ἐν τῷ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1901 συνελθόντι «Πανελλήνιῷ ίατρικῷ Συνεδρίῳ» ἔσγε τὴν πρωτοβουλίαν σπουδαιοτάτης ἀνακοινώσεως «περὶ ἀνιδρύτεως ἀσύλου τῶν ἐγκεταλειεψμένων ἐγκύων γυναικῶν» καταδείξας καὶ ἔξαρας τὰ ἔξ αὐτοῦ

πλεονεκτήματα ύπερ τῆς ἐπιστήμης, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν καπάστροφῶν καὶ τῶν συναφῶν ἐγκλημάτων, τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς εὔρυτέρας ἀσκήσεως καὶ ἐπιδόσεως τῶν παρ' ἡμῖν σπουδαστῶν τῆς μακεδονικῆς.

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

(Δερματολόγος — Συφιλιδολόγος)

ἘΚ τῶν διαπρεπεστέρων ἀντιπροσώπων τοῦ κλάδου του, ἀριστοῦγος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου (1890), τελειοποιηθεὶς εἰδικῶς ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ. Νέος ἔτι ἀνήρ, γεννηθεὶς ἐν Χίῳ τῷ 1868. Υφηγητὴς ἀπὸ τοῦ 1896, ἐδίδαξεν ἐπὶ ἑπταετίαν ἀνελλιπῶς συγκεντρῶν πολυπληθεῖς ἀκροατήριον διά τε τὸ ἐπαγγγόν καὶ τελεσφόρον τῆς διδασκαλίας. Ἐξελέγη παμψηφεὶ (1901) μέλος ἀντεπιστέλλον τῆς Συφιλιδολογικῆς Ἐταιρίας

τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰατρικῆς Ἐταιρίας τῶν Παρισίων, ἀντεπροσώπευσε δὲ τὴν Ἑλλάδα (1899) εἰς τὸ ἐν Βρυξέλλαις Διεθνὲς Ἰατρικὸν Συνέδριον, οὗ ἐγένετο καὶ ἀντιπρόσεδρος (1902) τῆς Ἑλλην. Ἐπιτροπῆς. Ἐκ τῶν ἀληθινῶν πράγματι μυστῶν τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέγνης ἐργαζόμενος μετὰ ζήλου ἐπιστημονικοῦ καὶ μετ' ἀφοσιώσεως φιλανθρώπου, παρακολουθῶν ἀγρύπνιως πᾶσχν ὅσημέραι συντελουμένην πρόοδον εἰς τὸν κλάδον του, δι' ὃ καὶ κέκτηται εὐρυτάτην πελατείαν οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κέντρων τῆς Ἀγκυλῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Μεταβάνει συχνά εἰς Κύρωπην, τὸ θέρος ἴδιᾳ, ὅπως μελετᾷ ἐγγύτερον τὰς νεωτέρας ἐφαρμογὰς καὶ τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης. Τῷ 1898 περιῆλθε τὸ δεύτερον καὶ ἐμελέτησε τὰ εἰδικὰ νοσοκομεῖα Τουρίνου, Παρισίων καὶ Λονδίνου. Τῷ 1900 ἐν Παρισίοις ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἐγκανιάσῃ τὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως διοργανωθείσας ιατρικὰς διαλέξεις διὰ σπουδαιοτάτης ἀνακοινώσεως. Τῷ 1901 μετέβη καὶ ἐμελέτησεν ἐπὶ τρίμηνον τὰ ἐν Κρήτῃ λεπροκομεῖα ύποδειξας τὰ δέοντα κατὰ τῆς τρομερᾶς νόσου. Τὰς ἐπὶ τῆς λέπρας μελέτας καὶ παρατηρήσεις του μεταβάνεις εἰς Παρισίους (1902) ἀνεκοινωσεν εἰς τὸ αὐτόθι Διεθνὲς Νοσοκομεῖον ἐνώπιον ὅλων τῶν ιατρικῶν ἔσχορτήτων τῆς μεγαλουπόλεως, ἀνέπτυξε δὲ νέαν θεραπείαν πρὸς ἔξηγγησιν τῶν ἐκτρωτικῶν μορφῶν αὐτῆς, προτείνας σωτήρια κυberγητικὰ μέτρα κατὰ τῆς εἰδεχθοῦς ταύτης μάστιγος. Τοιχύτην αἰσθησιν παρέγαγεν ἡ πρωτότυπος αὐτη ἀνακοινωσίς, ἡ διὰ τοῦ πρακτορείου Havaas ἀναγγελεῖσα δι' ὅλων τῶν παρισινῶν φύλλων τῆς 18ης Σεπτεμβρίου, ὥστε καὶ ἄρθρα ἔκτενη καὶ εὐμενέστατα ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ ἡ σχολήθησαν διὰ τὸν διακεκριμένον Ἑλληνα ιατρὸν. Καὶ ἡ «Franasso» τῆς Ρώμης δημοσιεύσασ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ὄνομάζει τὸν κ. Φιλαρέτοπουλον «Il capo della crociada contra la lebbra».

Καίτοι πολυάσχολος ἐν τῇ ἔξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν μέσῳ πυκνῆς καὶ ὁλονέν αὐξούσης πελατείας, ὁ ἀκαταπόνητος ιατρὸς δὲν παύει συγγράφων καὶ δημοσιεύων. Μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοῦ 1896 δημοσιευθεισῶν γαλλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ ἐργασιῶν του ἀξιαι λίσιτέρας μνείας καὶ σπουδαιότεραι εἰσὶν αἱ ἔτης: «Περὶ ἑταῖρισμοῦ ἐν Ἑλλάδι» (La prostitution en Grèce) δημοσιεύεν ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις συνεδρίου. — «Ἡ προφύλαξις τῶν ἀφροδισίων παθῶν». — «Περὶ βλενορροιῶν τῆς αὐξήθρας καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν». — «Περὶ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ δέρματος καὶ τῆς καλλονῆς». — «Ἡ θεραπεία τοῦ κακίνου τοῦ δέρματος δι' ἴδιας μεθόδου», ἀνακοινωθεῖσα εἰς πλεῖστα εὐρωπαϊκὰ περιοδικά. — «Ἡ θεραπεία τῆς συφιλίδος διὰ τῶν ἀδικλύτων ἀλιτῶν τοῦ υδραργύρου». — «Ἡ θεραπεία τῆς ἔξεις βλενορροίας κατὰ τὰ πρῶτα στάδια» τὸ μάθημα τοῦτο ἐδιδάγθη ἐν τῷ Πανεπιστημιώ^χ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Revue Medicale τῶν Παρισίων, ἐν ἡ καὶ πολλαὶ ἄλλαι μονογραφίαι, διακρινόμεναι διὰ τὴν ἐμβριθείαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν, ὡς λ. γ. «περὶ βαρέος πέμψυσ», — «περὶ χνήφης εἰς τὰς συφιλιδικὰς δερματώσεις», — «περὶ ἀνικανότητὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν βλενόρροιαν», — «περὶ μυκώσεως», — «περὶ σύρηθριτίδων» κλπ.

Τοιωῦτος ἐν σκιαχρυσφίᾳ ὁ διαιπρεπῆς ιατρός, οὐ τὸ ὄνομα γνω-
στότατον ἥδη καὶ σεβαστὸν ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῆς
Εὐρώπης, τιμῇ ἀληθῶς τὴν ἐλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ ἔθνος.
Ἐν Ἐλλάδι καὶ καθ' ἀπαστατήτην Ἀνατολήν, ἔνθεν ἀριθμεῖ ἵκκην
πελατείαν ως καὶ ἔξ Αἰγύπτου, φημίζεται διὰ τὸ ἀποτελεσματι-
κὸν τῆς θεραπείας, ἣν ἐφαρμόζει πάντοτε κατὰ τὰ νεώτερα πορί-
σματα τῶν ἐν Εὐρώπῃ κλινικῶν, ἃς παρακολουθεῖ ἀδικλείπτως,
διὰ τῶν συγγνῶν ἀνὰ τὰ ἐπιστημονικὰ κέντρα ἐπισκέψεών του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, εἰς μικρὸν ἀμοιβήν τῶν ὑπέρ τῆς ἐπι-
στήμης καὶ τῆς κοινωνίας ἀτρύτων καὶ σωστικῶν προσπαθειῶν
του, τῷ ἀπένευμε τὸν Σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

ΣΠΗΛΙΟΣ Ι. ΧΑΡΑΜΗΣ

(Όφθαλμολόγος)

ἘΚ τῶν διακεκιμένων παρ'
ἡμῖν μυστῶν καὶ ἀντιπροσώ-
πων τοῦ σπουδαιωτάτου κλά-
δου τῆς ὁφθαλμολογίας. Ὑπ-
ῆρξε μαθητὴς τῶν διασημοτέ-
ρων ὁφθαλμολόγων τῆς Ἐσπε-
ρίας. Εἰργάσθη ἐπὶ τριετίαν
ὑπὸ τὸν δικιαζόντον Πανᾶν, παρ'
οὐ ἔτυχεν ἐγκωμιαστικοῦ δι-
πλώματος καὶ ὑπὸ τὸν Gale-
zowski ἐπὶ τριετίαν ἐπίσης ως
assistant, ὅστις ἐκτιμήσας τὴν
σπανίαν φιλοπονίαν καὶ ἐπί-
δοσιν τοῦ νεαροῦ ἐλληνογονοῦ
ιατροῦ, καὶ πιστοποιῶν ἐπισή-
μως τὰ προσόντα ταῦτα, ἔγρα-
ψε περὶ τοῦ κ. Χαραμῆ ἐπὶ
λέξει διτοι «ἐνεδάθυνεν εἰς ὅλους

τοὺς κλάδους τῆς ὁφθαλμολογίας, ὅπτικῆς καὶ χειρουργικῆς τῶν
ὁφθαλμῶν κλπ.» Εἰργάσθη ὡσαύτως καὶ παρὰ τὴν παγκοσμίου
φήμης κλινικῆς τοῦ Quinze - Vingts ὑπὸ τὸν πολὺν Troussseau
καὶ ὑπὸ τὸν ἐπιφρνῆ ds Wecker, παρ' οὐ τίξιώθη λίαν εὐφήμων
πιστοποιητικῶν. Καὶ εὐλόγως κατέκτησε τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐμ-

πιστοσύνην τῶν καθηγητῶν του, διότι κατὰ τὴν μακρὰν ἐν Παρισίοις διαμονήν του ἡδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ ἀξιολόγους πράγματι ἐπιστημονικὰς ἔργασίας. Τῷ 1899 ἐπενόησεν ίδιον ἔργαλεῖον πρὸς ἐγχειρησιν τῆς τριγιάστεως, περὶ οὐ ύποβληθέντος τῇ Ὀφθαλμολογίᾳ. Ἐταιρίᾳ τῶν Παρισίων, ὁ πρόεδρος αὐτῆς Valude ἐξεράσθη εὑμενέστατα δηλώσας ὅτι γαίρει πλούτιζων πρώτος αὐτὸς τὴν κλινικήν του διὰ τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἔργαλείου τοῦ Ἑλληνος ἵατρου. Περὶ αὐτοῦ ἐκτεθέντος καὶ ἐν τῷ ἱατρικῷ τμήματι τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1900 ἔγραψεν λεπτομερῶς καὶ μετ' ἐγκωμίων πολλὰ εἰδικὰ περιοδικά, ως λ. γ. τὸ «Annales d'oculistique de Paris», τὸ «Arcenal médico-chirurgical» καὶ ἄλλα. Μετὰ ἐν ἑτοῖς ὁ κ. Χαραμῆς ἐφεύρισκεν ἔτερον ἐπίσης σπουδαῖον ἔργαλεῖον ὄνομασθὲν «curette aiguille pour la cataracte de Dr Charamis», τὰ μάλιστα διευκολύνον τὴν ἐξαγωγὴν τῶν μεγάλων καταρρεκτῶν. Παρουσιασθὲν καὶ τοῦτο εἰς τὸ ὄφθαλμολ. Συνέδειον τῶν Παρισίων (1901) ἐνώπιον τῶν εἰδικῶν ἐπισημοτήτων τῆς Εὐρώπης, ἡξιώθη τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς, ὁ δὲ ἐπιφανῆς Galezowski ἔγραψε περὶ αὐτοῦ διὰ μακρῶν ἐν τῷ περιοδικῷ «Recueil d' ophthalmologie». Εὐφημος προσέτι μνεία γίνεται καὶ ἐν τοῖς πρωτικοῖς τοῦ Συνεδρίου (σελ. 541 κλπ.) Ἐπὶ τούτοις, οἱ ἔξογοι ὄφθαλμολόγοι Chevalereau καὶ Troussseau ἐν πλήρει συγενεδριάσει τῆς ὄφθαλμ. Ἐταιρίας τῶν Παρισίων ἐν τῷ Μεγάρῳ τῶν Σοφῶν. Ἐταιρίων τοῦ 1901, αὐθορμήτως καὶ εἰς ἔνδειξιν ὀφειλομένης ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν γενρον Ἑλληνα, προέτειναν ως μέλος τῆς ἐταιρίας γενέμενον παυψηφεὶ δεκτόν. Τοιαύτης ἐξαιρετικῆς ὅση καὶ σπανίας τιμῆς δὲλιγιστοι ἡξιώθησαν ἴσως Ἑλληνες ἐκ τῆς ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἐλλάδος.

Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια ἐπανελθών ἐν Ἐλλάδi ἰδρυσε τὴν ἀληθῶς τελείαν καθ' ἀπασαν τὴν Ἀνατολὴν κλινικήν του, διαχρινομένην καὶ διὰ τὸν πλούσιον ἄμα καὶ ἐντελῆ καταρτισμὸν αὐτῆς. Πολλὰ τῶν ἔργαλείων αὐτῆς τὸ πρῶτον ἡδη εἰσήχθησαν παρήμιν, ως λ.γ. ὁ Μέγας Ἡλεκτρομαγνήτης Haab πὶ οἱ ἐξαγωγὴν μεταλλικῶν σωμάτων ἐκ τοῦ ὄφθαλμοῦ, ὃν ἡ ἐξαιρεσίς ἀπέβαινεν ἀλλοτε σχεδὸν ἀδύνατος, οἱ δὲ ἱατροὶ κατέφευγον εἰς τὴν ἔξορξην τοῦ παθόντος ὄφθαλμοῦ πρὸς πρόληψιν ἀναποδράστου φλεγμονῆς. Διὰ τοῦ θυμασίου ἀληθῶς τούτου ὄργάνου τοῦ Haab, τοῦ ἐλκοντος διὰ τοῦ ἥλεκτρικοῦ ὁρεύματος ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὄφθαλμοῦ τὸ ξένον σῶμα, ἥδη πολλῶν παθόντων διέσωσε τοὺς ὄφθαλμους ἐν τῇ κλινικῇ του ὁ κ. Χαραμῆς, τῆς ὁποίας ἀξιοθυμασμοῦ εἰσὶν καὶ ὁ ἥλεκτρομαλακτήρ, χρησιμεύων πρὸς μαστίξ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βολβοῦ ἐπὶ νοσημάτων προκαλούν-

των ύπερτονίαν καὶ σκλήρυνσιν, ώς τὸ γλαύκωμα κλπ. πρὸς δὲ καὶ τὸ θερμόμετρον τοῦ ὀφθαλμοῦ, δι’ού, ἔξαριθου-
μένης τῆς θερμοκρασίας αὐτοῦ τοῦ Βολβοῦ, ρυθμίζεται καὶ ἡ σχε-
τικὴ θεραπεία. Μὲ τοιαῦτα καὶ ἄλλα μοναδικὰ ἐργαλεῖα ἔχει
πλουτίσει τὴν κλινικήν του ὁ φιλόπονος καὶ νεωτεριστής ὀφθαλ-
μολόγος, ἀκολούθων βῆμα πρὸς βῆμα τὰς δσημέραις συντελουμέ-
νας ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ προσόδους καὶ ἐφαρμόζων τὰς ύπὸ τῆς νεω-
τέρας πείρας κυρωθείσας θεραπευτικὰς μεθόδους. Οὕτω λ. γ. ἐπο-
λέμητσε μετὰ πεποιθήσεως τὴν τέως κρατοῦσαν παλαιὰν δοξασίαν
τῆς ἔξορυξεως τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀνιάτως προσβληθέντος, πρὸς
πρόληψιν ἐνδεχομένης δῆθεν προσβολῆς καὶ τοῦ ἑτέρου ύγιοις.
Ο de Wecker ῥητῶς στηλιτεύει τὴν οἰκτρὰν καὶ ἀνωφελῆ ταύ-
την ἐγγείρησιν, περὶ τῆς καὶ ὁ πολὺς Πανᾶς ἔγραψεν ὅτι «ἡ σκληρὰ
αὐτὴ ἀκρωτηρίασις ὑποχωρεῖ πρὸ ἄλλων λογικωτέρων καὶ ἐπι-
στημονικωτέρων ἐπειμάσσεων». Διότι καὶ ἐν περιπτώσει ἔτι ἀφεύ-
κτου ἀπωλείας τῆς ὁράσεως, ὁ παθών, ἀντὶ τῆς δυσμόρφου κε-
νῆς κόγχης, δύναται νὰ ἔχῃ φυσιολογικὸν Βολβὸν κινούμενον,
ὅστις, δι’ ἐπιμέσεως λεπτοῦ φλοιοῦ τεγχητοῦ ὀφθαλμοῦ, δὲν παραλ-
λάσσει τοῦ ύγιοις οὔτε διαστρέψει τὴν μορφήν. Διὰ τὴν τόσῳ
δικιδεδομένην νόσον τῶν τραχωμάτων ὁ κ. Χαραμῆς ἐφαρ-
μόζει σήμερον ἡπίαν σωστικὴν θεραπείαν διὰ τῆς ἡλεκτρολύ-
σεως, τῶν μικλάξεων, κλπ. ἀντὶ τῆς ἄλλοτε τρομερᾶς καὶ μαρτυ-
ρικῆς ἀληθῶς «πέτρας τῆς κολάσεως». Τὰς νέας ταύτας θεραπείας
καὶ ἐγγείρησεις, πιστὸς μαθητὴς τῶν διασήμων διδασκάλων του,
ἐκτελεῖ ὁ κ. Χαραμῆς ἀσκεῖ τὸ λαχόν αὐτῷ θεῖον ἔρ-
γον οὐχὶ ως ἀπλοῦς ἐπαγγελματίας, ἀλλ’ ως εὐγενῆς αὐτοῦ μύ-
στης καὶ ἐργάτης, μελετῶν πάντοτε, πασακολουθῶν πᾶσαν ἔξε-
λιξιν τοῦ κλάδου του, ἐπικοινωνῶν ἀδικλείπτως μετὰ τῶν κο-
ρυφάριών καθηγητῶν του, οἵτινες τὸν τιμῶσι δι’ ἄλληλογραφίας
περὶ τῶν ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, καὶ ὡν αἱ εἰκόνες δι’ ἴδιο-
γράφων των τιμητικῶν λέξεων κοσμοῦσι τὸ σπουδαστήριον τοῦ
εὐγνώμονος καὶ ἀνταξίου μαθητοῦ. Καίτοι δὲ πολυάσχολος ως
ἐκ τῆς δσημέραι πυκνούμενης πελατείας του δὲν παύει ἐργαζό-
μενος καὶ συγγράφων. Οὕτω, κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐν
Ἀθήνας ἐγκαταστάσεως του, ἔξεδωκε τὰς ἔτης σπουδαίας πραγ-
ματείας: «Ἡμικρανία φύσεως ὀφθαλμικῆς».—«Περιεργον περὶ
τραχωμάτων θέμα».—«Τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν φάνομενα ἐν τῇ
κινητικῇ ἀταξίᾳ».—«Περὶ διπλῆς ἐμβολῆς τῆς κεντρικῆς ἀρ-
τηρίας τοῦ ἀνφιβληστροειδοῦς».—«Παρατηρήσεις τῆς δι’ ύπο-

θεολής καὶ ὑπνωτισμοῦ θεραπείας τινῶν ὄφθαλμικῶν νοσημάτων». Τελευταῖον ἔξεδωκεν ἐκτενῆ πραγματείαν ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ : «"Ανευ ἔξορύζεως — θεραπεία τῶν βχρέων νοσημάτων καὶ τραυμάτων τοῦ ὄφθαλμοῦ". Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποσταλὲν καὶ γαλλιστὶ πρὸς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐπιφανεῖς καθηγητὰς ἡξιώθη θεραπῶν συγγαρητηρίων καὶ ἐπαινετικῶν ἀναλύσεων εἰς πολλὰ περιοδικὰ τῶν Παρισίων καὶ τῆς Lyon, ὁ δὲ πεφημισμένος Troussseau ἀπεφάνθη ὅτι μαρτυρεῖ «βαθυτάτας κλινικὰς γνώσεις καὶ πραγματικὴν ἐπιστημονικὴν κλίσιν τοῦ συγγραφέως». Συνεργάτης καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν σπουδαιοτέρων ὄφθαλμολογικῶν περιοδικῶν τῶν Παρισίων ἔχει τὴν ἐπιζηλὸν τιμὴν νὰ συγκατατίθητο ὃνομα αὐτοῦ ἐν τῇ στήλῃ τῶν περιφανεστέρων ὄφθαλμολόγων τῆς ύφηλίου ἐν τῷ «Annales d' oculistique» καὶ ἐν τῷ «Archive d' ophtalmologie».

Τοιοῦτος ἐν ὄλιγαις γραμμαῖς ὁ ἀληθῶς διαπρεπῆς παρ' ἡμῖν ὄφθαλμολόγος, μετὰ στοργῆς καὶ ἀκουράστου ἀφοσιώσεως ἔγκυπτῶν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ κλάδου του, ὁὗνς εἰς τὴν διάγνωσιν, δεξιώτατος εἰς τὰς λεπτὰς ἐγχειρήσεις, πνεῦμα ἀληθῶς γοργὸν καὶ γόνιμον πρὸς πρωτότυπον ἀντίληψιν τῶν ὄφθαλμολογικῶν ζητημάτων, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ καταστήσας τὴν πλουσίαν καὶ ἀρτιωτάτην κλινικὴν του ἐφάμιλλον πρὸς ἐκείνας τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων. Πρὸς τὰ σπάνια δὲ ἐπιστημονικὰ ταῦτα χαρίσματα, συνδυάζων καὶ εὐγένειαν αἰσθημάτων καὶ ἥθους ἀδρότητα καὶ χαρακτῆρα εἰλικρινῆ, ἀποδείνει μία τῶν διακεκριμένων ιατρικῶν ἐν Ἀθήναις προσωπικοτήτων, ἐφελκύων τὴν ἀγάπην, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου.

Διὰ μερικὰ μέλη συνεδριάζοντα
τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς

ΘΑΥΜΑΖΩ τὴν ὁγητορικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων,
τὰς ἀναλύσεις τὰς σοφὰς τῶν σοβαρῶν θεμάτων
διόταν μαζευόσαστε.

M' ἀπ' ὅλα ἀκαταμάχητον εὑρίσκω καὶ πολὺ γερὸν—
τῶν γρόνθων τὴν ἐπέμβασιν, τῶν κλώτσων καὶ τῶν μαγκουρῶν,
σὰν ἀλληλοδεψύσαστε....

ΣΑΤΑΝΑΣ